

LES RAONS PER LES QUALS DEIXO DE MILITAR A ICV

Carme Garcia

Algunes consideracions prèvies

Tinc 57 anys, vaig començar a militar al PSUC als 17 anys. Ho vaig fer perquè volia militar en un partit d'esquerres català, amb voluntat hegemònica i vocació de govern. D'ençà de fa un cert temps, ICV s'ha anat allunyant cada cop més d'aquesta vocació i voluntat d'influència, transformació i govern.

He pres la decisió, ja comunicada formalment, de donar-me de baixa d'ICV.

Vaig néixer a Extremadura. Als anys 60 els meus pares ens van portar a Catalunya. He estat federalista més o menys convençuda, fins a l'any 2010, quan el Tribunal constitucional tomba el nostre Estatut. Estaria bé un Estat Federal, però fa 200 anys que ho intentem. No hi ha amb qui federar-se a Espanya. I, en tot cas, només hi ha una possibilitat de federar-s'hi: des de la independència. Aleshores sí que potser podria ser, perquè estaríem en igualtat de condicions.

No sóc nacionalista, però ara aposto per la sobirania de Catalunya. M'empeny a voler la independència la intransigència dels governs espanyols, l'abús en el desequilibri del que donem i rebem des de fa anys, i la manca de respecte, consideració i estimació cap a la cultura i la llengua del meu País. L'Estatut aprovat democràticament l'any 2006 podia haver estat la solució, però ho van convertir en un problema. Ara en paguem les conseqüències.

La independència per a mi, com per a molta gent, és UNA OPORTUNITAT pel canvi, per repensar-ho tot a Catalunya, però, com a conseqüència, també a Espanya. Crec que és el millor revulsiu per remoure velles estructures i interessos de grups de poder, tant a Catalunya com a Espanya.

Una oportunitat per fer la nostra constitució catalana amb una concepció d'Estat modern on els valors de justícia social, equitat, igualtat d'oportunitats, defensa del territori, pluralitat i democràcia siguin els pilars de Catalunya.

Serà aleshores el moment i el lloc per defensar la CATALUNYA SOCIAL, no pas utilitzar aquest argument per anar contra les aspiracions de sobirania. No hi ha dicotomia entre la defensa dels drets socials i dels drets nacionals. És fals i fa mal.

Per què deixo ICV?

Un partit polític ha de tenir com a finalitat canalitzar i donar sortida a les aspiracions del poble, si aquestes són aspiracions nobles i justes.

L'aspiració d'una gran part del poble de Catalunya és VOTAR i decidir, si "la majoria ho vol", la independència de Catalunya i la creació d'un Estat propi que pugui després, si ho vol, federar-se amb qui vulgui en condicions d'igualtat.

ICV durant el procés d'aquests darrers anys ha estat "formalment present" i fins ara complint –diguem-ne, "guardant les formes"–. Molts, tanmateix, tenim la sensació que no ha estat en cor i ànima. Més aviat hem fet la política de l'estruç. Els darrers dies, ha estat especialment trist el paper d'ICV.

Què podia d'haver dit ICV? No és la consulta que volíem, esclar. Imagino que ningú no volia aquesta consulta. Ara bé, és l'única que podem fer? És l'única, avui, realitzable? Doncs fem-la posant les condicions que calgui com ha fet ANC i OMNIUM, però mai renunciant a una oportunitat més de mobilització i de consulta ciutadana. ICV hauria d'estar cridant a la participació, donant exemple, posant a disposició de la consulta, si cal, els espais i locals d'ICV, com han fet d'altres, És la meva opinió, la qual no he tingut espais on explicar-la.

Com hem arribat fins aquí? La crisi actual a ICV sobre el debat nacional només és un símptoma d'altres problemes, que són els que em fan prendre la decisió de tornar el carnet:

- S'ha postergat i segrestat any rere any el debat nacional i quin model i tipus d'Estat proposa ICV per Catalunya. S'ha renunciat a fer pedagogia interna. No s'han creat els espais adients per tal que les organitzacions territorials, àmbits i adherits i amics en general, confrontessin democràticament i políticament sobre el que es veia venir que seria l'aspiració i la demanda més important del poble de Catalunya.

- Aquest segrest s'ha fet premeditadament, amb l'excusa de “no dividir el partit”. El partit, els grups, els amics, la família les relacions no acostumen a fraccionar-se per fer debats, més encara si aquests són amb voluntat constructiva, i respecte a la pluralitat. La divisió te més números de produir-se, quan no hi ha comunicació, contrast, confrontació sana entre pensaments diferents i quan no hi ha espais orgànics per acordar democràticament les propostes. La negació d'un fet evident, el creixement constant de l'opció per la independència, ens ha portat a una situació difícil, on aquells i aquelles que no concebem un partit polític com un espai “de pressió” entre els propis adherits i amics, sinó com un instrument d'us col·lectiu per assolir objectius, decidim marxar, com és el meu cas.

Ni sobiranistes, ni federalistes mereixem tenir tensions entre nosaltres. Hem estat companys de viatge. Quan adherits o amics acaben discutint per les xarxes socials, probablement és perquè no disposen d'un altre espai de debat orgànic dins el partit. La meva opinió, és que els dèficits de democràcia interna existents, han perjudicat el debat, la reflexió, la cohesió, l'adaptació i l'evolució d'ICV cap a els moments històrics que estem vivint, els quals requereixen valentia, altura de mires, assumpció de riscos, socialitzar la informació i la presa de decisió de la manera més col·lectiva possible.

Els darrers exemples dels dèficits de democràcia interna s'han produït aquesta mateixa setmana:

- Com s'ha acordat que no participaríem a la concentració de diumenge passat?
- Com s'ha acordat que no participaríem al “nou 9N”?
- Com hem fet el debat sobre un tema tan important com si aniríem o no en una llista unitària?
- Per què hi ha militants que han de tenir cura amb les seves declaracions i d'altres no?
- No es tracta de si hem de fer una cosa o no, es tracta d'on i com s'està decidint línies, estratègies i propostes que afecten tota la militància, adherits i amics, els quals no sabem què respondre quan la gent i els nostres votants, sobretot, ens pregunten, què passa a ICV? cap on anem?

Opino companys i companyes que es tracta d'anar més enllà de la crítica i el NO, i fer propostes, amb passes endavant.

Abans de dir, per exemple, que no anirem a una llista unitària, potser primer hauríem de

discutir com ha de ser aquesta llista, amb qui, i amb quines condicions, per fer què i fins quan? ICV, dient simplement que NO anirem a una llista unitària, està renunciant fins i tot a liderar una llista d'esquerres i de progrés amb tots els actors que apostin per un Estat propi. Clar que per fer això, primer has de poder dir que apostes pe un Estat independent. O bé has de poder dir tot el contrari. No hem fet el debat: el debat està segrestat.

Lamento molt que ICV s'hagi allunyat cada cop més dels principis del catalanisme popular i de l'herència del PSUC i de Nacionalistes d'esquerres i i per tant de les aspiracions de milers i milers de ciutadans i ciutadanes.

Demano a ICV que estigui a l'alçada del moment, que sigui generosa i alhora valenta, que abordi el debat del Model d'Estat i organitzi una assemblea extraordinària on, amb voluntat de debat i sana confrontació democràtica, consulti al conjunt de l'organització, adherits i amics, "què vol ser ICV a la Catalunya actual i quin paper vol tenir en un procés nacional on les aspiracions d'independència seran la clau durant els propers anys".

Jo els desitjo valor, coratge i encerts, posant els interessos del País per sobre dels del partit. Estic segura que si fos així molts i moltes tornaríem.

Carme Garcia Suàrez